

Súd: Okresný súd Trenčín
Spisová značka: 13Csp/11/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6123213428
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 06. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martina Dubovcová
ECLI: ECLI:SK:OSTN:2023:6123213428.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Trenčín pred sudkyňou JUDr. Martinou Dubovcovou v právnej veci žalobcu Home Credit Slovakia, a.s., IČO: 36 234 176, so sídlom v Piešťanoch, Teplická ul..č 7434/147, právne zastúpeného Advokátska kancelária GOLIAŠOVÁ GABRIELA s. r. o., IČO: 47 234 679, so sídlom v Trenčíne, Ul. 1. mája 173/11, proti žalovanému A. B., nar. X.X.XXXX, trvale bytom v C., D. E.. XXXX/XX, právne zastúpenému JUDr. Petrom Vachanom, advokátom so sídlom v Žiline, Ul. P. Mudroňa č. 1191/5, v konaní o zaplatenie 12.490,93 € s príslušenstvom, takto

r o z h o d o l:

r o z h o d o l:

I. Súd konanie v časti o zaplatenie sumy 276,64 € z a s t a v u j e .

II. Žalovaná je p o v i n n á zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 12.708,71 € s 6,25% úrokom z omeškania ročne zo sumy 12.490,93 € od 12.10.2022 do 14.3.2023 a zo sumy 12.214,29 € od 15.3.2023 do zaplatenia, a to v pravidelných mesačných splátkach po 135,- € mesačne, počnúc mesiacom nasledujúcim po mesiaci od právoplatnosti rozsudku vždy do 20. dňa v mesiaci pod následkom straty výhody splátok.

III. Súd žalobu vo zvyšnej časti z a m i e t a.

IV. Žalobcovi sa p r i z n á v a nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e:

1. Žalobca sa žalobou podanou dňa 13.1.2023 domáhal, aby súd zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy vo výške 12.490,93 € s úrokom vo výške 552,97 € a úrokom z omeškania vo výške 6,25 % ročne zo sumy 12.490,93 € od 12.10.2022 do zaplatenia. Vo svojej žalobe uviedol, že žalobca je obchodná spoločnosť a žalovaný je fyzická osoba - spotrebiteľ. Žalobca ako veriteľ uzatvoril so žalovaným ako dlžníkom - spotrebiteľom dňa 13.1.2022 Úverovú zmluvu č. XXXXXXXXXXX, ktorej neoddeliteľnou súčasťou sú Úverové zmluvné podmienky spoločnosti Home Credit Slovakia, a.s.. Predmetom úverovej zmluvy bolo poskytnutie spotrebiteľského úveru vo výške 12.840,- € zo strany žalobcu. Žalovaný sa zaviazal peňažné prostriedky vrátiť v 96 pravidelných mesačných splátkach po 235,67 €. Žalovaný sa dostal do omeškania s plnením zmluvných povinností, keď úver riadne a včas nesplácal. Napriek opakovaným upozoreniam dlžné splátky nedoplátil, a teda nedošlo k riadnemu a včasnému splácaniu úveru. Na základe tejto skutočnosti žalobca v zmysle Hlavy Obchodných podmienok s názvom Ukončenie zmluvy dňa 26.9.2022 pristúpil k zosplateniu budúcich splátok úveru a vyzval žalovaného k splateniu celého zostatku úveru a dlžných splátok. Žalobca poskytol žalovanému lehotu 15 dní na splnenie povinností, žalovaný v lehote na plnenie dlžnú sumu neuhradil, a preto si žalobca okrem dlžnej sumy uplatňuje v žalobe aj zákonné úroky z omeškania. Sadzba úroku z omeškania, ktorú

si žalobca uplatňuje vo výške 6,25 % ročne bola stanovená nasledovne: základná úroková sadzba ECB platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu, t.j. ku dňu 12.10.2022 navýšená o 5 percentuálnych bodov. Pred podaním žaloby vyzval žalobca listom zo 21.10.2022 žalovaného k zaplateniu aktuálne dlžnej sumy s upozornením, že ak v stanovenej lehote dlžnú sumu neuhradí, bude vo veci podaná žaloba, a teda žalovaný bol vyzvaný na úhradu dlhu v posledných troch mesiacoch pred podaním tohto návrhu. Žalovaný ku dňu podania žaloby celkovo uhradil sumu 1.001,34 €. Ako vyplýva z prehľadu splátok a úhrad, žalobca eviduje voči žalovanému dlh vo výške 13.043,90 €, ktorý pozostáva z nasledovných položiek:

- istina vo výške 153,85 €, táto suma predstavuje istinu 5.-7.
- úrok vo výške 552,97 €, táto suma predstavuje úrok 5.-7.
- zosplatená istina vo výške 12.337,08 €, táto suma predstavuje len istinu splátok po zosplatení za 8.-96.

Žalobca ku skutočnosti ohľadom skúmania bonity klienta poukázal na úvodné ustanovenia úverovej zmluvy, kde sú uvedené požadované informácie, podľa ktorých žalobca posúdil bonitu žalovaného.

Vo svojom vyjadrení k podanému odporu žalobca uviedol, že v súvislosti s overením bonity poukazuje na úvodné ustanovenia úverovej zmluvy kde sú uvedené požadované informácie, podľa ktorých žalobca posúdil bonitu žalovaného, pričom zároveň predložil listiny, z ktorých vychádzal pri skúmaní bonity žalovaného (Interný dokument o posúdení bonity, Úverová správa z registrov dlžníkov, Potvrdenie zamestnávateľa o výške príjmu, Výpis z bankového účtu za účelom preukázania príjmu a výdavkov). Žalobca zobral do úvahy, že uvedený úver bol poskytnutý na refinancovanie iných dlhov žalovaného v zmysle ust. § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, ktorý uvádza - „Spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je poskytnutie spotrebiteľského úveru bezhotovostne na splatenie iného úveru alebo úverov úhradou veriteľovi oprávnenému poskytovať úver.“

K náležitostiam úverovej zmluvy, ktoré žalovaný vytýkal uviedol, že ročná úroková sadzba 15,72 % p.a. je platná počas doby trvania zmluvného vzťahu. Žalobca uviedol predpoklady pre výpočet RPMN na strane 2. úverovej zmluvy nasledovne: „RPMN bola vypočítaná s dátumom poskytnutia 16.02.2022.“ Žalobca v tejto súvislosti dáva do pozornosti uznesenie NS SR sp. zn. 7Cdo/183/2020 zo dňa 24.02.2021, ktorý k povinnosti uviesť matematický výpočet uvádza, citujeme: „zo znenia § 9 ods. 2 písm. j/ zákona č. 129/2010 Z. z. nevyplýva povinnosť veriteľa uviesť v zmluve konkrétny matematický výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov, pričom zákon nepožaduje ani predpoklady pre výpočet RPMN špeciálne v zmluve označovať ako predpoklady pre výpočet RPMN. Takúto požiadavku pritom nie je možné vyvodiť gramatickým (jazykovým) ani teleologickým (účelovým) výkladom daného zákonného ustanovenia. Zákonodarcu formulačne jednoznačne požaduje, aby boli v zmluve uvedené len predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov, pričom pod predpokladmi nie je možné rozumieť uvedenie vzorca výpočtu, ktorý (vzorec) je len jeden, navyše spotrebiteľovi prístupný priamo v zákone, v jeho prílohe č. 2.“

Žalobca tiež uviedol, že strata výhody splátok je dohodnutá v úverovej zmluve a pred samotným zosplatením budúcich splátok zo dňa 26.09.2022, bol žalovaný na túto možnosť upozornený.

Vo svojom podaní, doručenom súdu dňa 23.6.2023 uviedol, že žalovaná suma vo výške 13.043,90 Eur pozostáva

- z istiny úveru - jedná sa sumu, ktorá zahŕňa neuhradené splátky istiny do zosplatenia úveru. Započítané úhrady na istinu boli v sume 349.07 Eur- dlžná suma je 153.85 Eur.
- z úroku úveru - jedná sa o sumu, ktorá zahŕňa neuhradené splátky úroku a časť 8 splátky z úveru / kvôli dátumu zosplatenia, ktorý nebol rozhodný deň splátky sa časť úroku započítala do tejto sumy/ do zosplatenia. Započítané úhrady boli vo výške 652.27 Eur Dlžná suma je 552.97 Eur.
- zo zosplatennej istiny úveru- jedná sa sumu, ktorá zahŕňa všetky splátky istiny až do konečného splatenia úveru. Táto suma predstavuje sumu 12337.08 Eur.

Žalobca uvedené tvrdenia dopĺňa splátkovým kalendárom k úverovej zmluve s prepočtom, ktorý tvorí prílohu tohto podania. Žalobca zároveň oznamuje súdu, že ďalšia úhrada vo výške 276,64 Eur dňa 14.03.2023 bola uhradená na úverový účet žalobcu. Na základe tejto úhrady berie návrh na začatie konania v časti o zaplatenie sumy 276.64 eur späť a žiada konanie v časti zastaviť.

2. Žalovaná po vydaní platobného rozkazu Okresného súdu Banská Bystrica podala vo veci odpor, v ktorom uviedla, že neuznáva žalobcom uplatnený návrh v celom rozsahu, a to z nasledovných dôvodov:

Žalobca v podanom žalobnom návrhu neuviedol, akým spôsobom bola overená bonita klienta. V zmysle § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch: „Veriteľ je pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo pred zmenou tejto zmluvy spočívajúcej v navýšení spotrebiteľského úveru

povinný posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom berie do úvahy najmä dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru.“

Podľa názoru žalovaného zmluva o úvere je bezúročná a bez poplatkov, pretože neobsahuje obligatórnu náležitosť v zmysle § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a to: „podmienky, ktoré upravujú uplatňovanie úrokovej sadzby, index alebo referenčnú úrokovú sadzbu, na ktorý je výška úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru naviazaná, ako aj časové obdobia, v ktorých dochádza k zmene výšky úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru, podmienky a spôsob vykonania tejto zmeny; ak sa za rôznych podmienok uplatňujú rôzne úrokové sadzby spotrebiteľského úveru, uvádzajú sa tieto informácie o všetkých uplatniteľných úrokových sadzbách spotrebiteľského úveru,“ a tiež obligatórnu náležitosť v zmysle § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a to: „všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov“

Krajský súd Prešov vo svojom rozsudku zo dňa 26.08.2019 sp. zn. 8Co/49/2019, opätovne uviedol nasledovný právny názor: „Ak zákon vyžaduje v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvádzať všetky predpoklady použité na výpočet RPMN je nepochybné, že do kategórie týchto predpokladov je potrebné zaradiť i matematický výpočet, na základe ktorého veriteľ dospel k určitej výške RPMN. Ako inak by spotrebiteľ mohol preveriť správnosť takéhoto výpočtu RPMN, ako jednej z podstatných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere umožňujúcej posúdiť výhodnosť úveru, čo nepochybne má zásadný vplyv na jeho rozhodnutie vstúpiť do úverového vzťahu s veriteľom. S nesprávne uvedenou RPMN v neprospech spotrebiteľa zákon č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy v ust. § 11 ods. 1 písm. d) spája následok v podobe bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru.

Zmluva o úvere predstavuje tzv. refinančný úver, teda poskytnutím úveru vo výške 12 840 Eur došlo k splateniu predchádzajúcich úverov poskytnutých priamo od žalobcu. Oprávnenosť výšky odhadovaného zostatku všetkých splatených úverových zmlúv neposudzoval žiadny súd, ale iba žalobca v postavení nebankového subjektu. Žalovaný zastáva názor, že zmluvy o úvere, z ktorých dlžné sumy boli uhradené refinančným úverom sú jednoznačne bezúročné a bez poplatkov a takýmto spôsobom žalobca obchádza zákon a koná v rozpore s dobrými mravmi. V zmysle § 39 Občianskeho zákonníka preto takýto refinančný úver možno vyhodnotiť ako neplatný právny úkon. Za týmto účelom žalovaný navrhuje, aby súd vyzval žalobcu na predloženie všetkých zmlúv o úvere, dlžné sumy z ktorých boli uhradené refinančným úverom vo výške 12 840 Eur a aby žalobca špecifikoval z čoho pozostával neuhradený zostatok vo výške 12 840 Eur. V zmluve o úvere sa uvádza „Účelový úver – časť úveru slúži k úhrade távazkov uvedených v prílohe č. 1“, súčasťou žalobného návrhu však nie je žiadna príloha č. 1. Krajský súd Prešov vo svojom rozhodnutí zo dňa 28.06.2018 sp. zn. 21Co/173/2017 uviedol nasledovný právny názor k refinančnému úveru: „V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 31.10.2017, č.k. 6Co/192/2016. V danej veci išlo podobnú situáciu, keď banka svojmu klientovi poskytla úvery za účelom úhrady záväzkov klienta voči banke na základe skorších úverových zmlúv. Krajský súd v ňom konštatoval cit.: „...Zdá sa, že skutočnú výšku dlhov zo skorších úverov neposudzoval žiadny súd ale samotná banka a na preplatenie všetkého, čo stanovila ako dlh, vykontrahovala nový úver, teda bez objektívneho posúdenia skutočnej výšky pohľadávky a jej príslušenstva. A banka to robila opakovane. Vygradovanie úverovania bolo len logickým završením procesu poskytovania úverov a zdá sa, že bez adekvátneho posúdenia bonity dlžníkov. Poskytnutie nového úveru a navyše bez zachovania kontinuity ochrany normami predpisov o spotrebiteľských úverov je spojené so spoločensky nežiaducimi rizikami. Po prvé ide o riziko, že neskorším úverom si banka preplatí aj plnenie z nečestných klauzúl. Okrem iného môže ísť napríklad o úroky (zmluvné) aj po splatnosti a úročenie nad zákonom stanovený administratívny limit úrokov z omeškania, a teda v rozpore s § 517 ods. 2 OZ v spojení s nariadením vlády č. 87/1995 Z. z., príp. o neprijateľné poplatky alebo plnenie úrokov napriek bezúročnosti úveru.

Po druhé ide o riziko, že neskorším úverom banka prekryje iné neprijateľné podmienky dojednané v skoršom úvere, napríklad neprijateľnú zmluvnú podmienku o predčasnom splatení (de fault) a iné. Tým, že novším úverom si banka doslova vytvorí stav na úhradu pohľadávky zo skoršieho úveru, môže sa spoliehať na to, že nikto nikdy sa už nebude zaoberať zmluvnými podmienkami skoršieho už „splateného“ úveru.

Po tretie môže ísť o riziko, že sa dlžníci dostanú mimo úroveň ochrany pravidiel, ktoré dopadajú na spotrebiteľské úvery. Ide o typický prípad, keď na úhradu viacerých spotrebiteľských úverov sa poskytne nový vyšší úver, a to vo výške, ktorá je mimo rámec spotrebiteľských úverov. Spotrebiteľia sa tak dostávajú do nepriaznivejšej sféry úverovania mimo pravidiel pre spotrebiteľské úvery, teda sa im zhoršuje právna situácia, hoci plnia účelom výplaty skorších úverových záväzkov, ktoré plynú zo spotrebiteľských úverov. Rizikom je aj preplatenie plnení z premičaných práv. Odvolací súd je vzhľadom

na vyššie uvedené riziká toho názoru, že ak sa spotrebiteľovi poskytol úver za takých okolností, že sa ním obišli pravidlá spotrebiteľských úverov, najmä údaj o celkových nákladoch na úver (RPMN), potom treba spotrebiteľom poskytnúť ochranu v spornom úverovom vzťahu, a to rovnakú ako pri spotrebiteľských úveroch. A o taký prípad ide aj za stavu, že sa novým úverom, ktorý formálne pre jeho výšku je nad hranicou pre spotrebiteľské úvery reštrukturalizujú skoršie spotrebiteľské úvery. Nič nebránilo banke poskytnúť separátne prípadne viaceré nové úvery tak, že by spotrebiteľia zostali kontinuálne v režime ochrany určenej pre spotrebiteľské úvery, no žalovaná banka to tak zjavne neurobila a pri formalistickom posudzovaní veci dostala žalobcov mimo dôležitej sféry kontrolovanej v rámci spotrebiteľských úverov, a to za stavu, že pri kontrahovaní mala plnú vedomosť o tom, že rozhodujúca časť úveru sa použije na úhradu záväzkov plynúcich zo skôr dojednaných spotrebiteľských úverov. V tomto kontexte je povinnosťou odvolacieho súdu ako plnohodnotného orgánu sústavy orgánov súdnej ochrany práv spotrebiteľov na jednotnom trhu EÚ naplniť príkaz plynúci z čl. 14 smernice Rady 87/102/EHS a konanie žalovaného, odvolávajúceho sa formálne na ustanovenie § 1 ods. 2 písm. e) zákona č. 258/2001 Z. z., posúdiť ako konanie v rozpore s dobrými mravmi využívajúce potrebu konsolidácie úverov spotrebiteľov a poškodzujúce spotrebiteľov kontrahovaním úveru, ktorý formálne, bez kauzálneho skúmania, nejaví znaky spotrebiteľského úveru. S uvedeným formalistickým záverom sa však súd ako orgán ochrany práva nemôže stotožniť už len z dôvodu, že spotrebiteľské záväzky vykazujú za každých okolností obligatórnu kauzalitu. Práve kauzalita kontrahovaného úverového záväzku núti skúmať nielen formálne znaky úverového kontraktu, ale aj jeho účel, ktorý v okolnostiach rozhodovanej veci smeruje nepochybne k výplate skôr poskytnutých spotrebiteľských úverových záväzkov. Preto znaky, ktoré inak vylučujú úverový kontrakt z pôsobnosti zákona č. 258/2001 Z. z., nemožno skúmať izolovane a uspokojiť sa iba s formalistickým náhľadom na vec. Práve naopak, akonáhle súd zistí kauzálnu súvislosť úverového kontraktu formálne sa javiaceho ako nie spotrebiteľského úveru so skoršími spotrebiteľskými úvermi a identifikuje konanie dodávateľa popísané v čl. 14 Smernice 87/102/EHS, nesmie odoprieť spotrebiteľovi ochranu, ktorú mu garantujú normy komunitárneho práva prostredníctvom zásahu orgánu štátu. V opačnom prípade by dochádzalo k súdom tolerovanému poškodzovaniu práv spotrebiteľov, čo je v okolnostiach významu agendy ochrany spotrebiteľa pre bezporuchové fungovanie jednotného trhu tovarov a služieb v podmienkach EÚ nepripustné.“

Žalobca v žalobnom návrhu uvádza, že v zmysle Hlavy Obchodných podmienok s názvom Ukončenie zmluvy pristúpil k zosplatneniu budúcich splátok úveru a zároveň poskytol 15 dňovú lehotu na dobrovoľnú úhradu celej dlžnej sumy. Vzhľadom na to, že ide o spotrebiteľský právny vzťah, žalobca by postupoval v súlade so zákonom, ak by najskôr vyzval žalovaného na úhradu omeškaných splátok a zároveň ho upozornil, že ak v stanovenej lehote neuhradí omeškané splátky pristúpi k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti. Uvedené vyplýva z ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého: „Ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.“ Žalobca mohol následne až po uplynutí 15 dní od doručenia výzvy v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru. Uvedený právny názor o neplatnosti vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru potvrdzuje Rozsudok Krajského súdu Žilina zo dňa 26. 04. 2018 sp. zn. 10Co/84/2018, v zmysle ktorého: „V súdnej veci je nepochybné, že vzťah medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným bol/je vzťahom spotrebiteľským. V zmysle § 53 ods. 9 Obč. zák. (citovaného v napadnutom rozsudku) je obligatórnou a zároveň kumulatívnou podmienkou (platného) vyhlásenia mimoriadnej splatnosti plnenia zo spotrebiteľskej zmluvy povinnosť veriteľa (v danom prípade právneho predchodcu žalobcu) upozorniť dlžníka (žalovaného) na uplatnenie tohto práva. Žalobca ani len konkrétne skutkovo netvrdí, že by vyššie spomínanému listu zo dňa 20.5.2013 (označenému ako oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti) takéto upozornenie predchádzalo. Následne je nutné konštatovať, že pre rozpor so zákonom – s § 53 ods. 9 Obč. zák. – je vyhlásenie mimoriadnej splatnosti neplatným právnym úkonom (§ 39 Obč. zák.). „Taktiež žalobca sa odvoláva na ustanovenie Hlavy 6 Obchodných podmienok s názvom Ukončenie zmluvy, v zmysle ktorého bol oprávnený vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru. Súdy SR v spotrebiteľských sporoch už viackrát potvrdili, že súčasťou zmluvy môže byť len dokument s ktorým bol spotrebiteľ vopred oboznámený a dokument na ktorom je podpis spotrebiteľa. Z uvedeného dôvodu sa žalovaný nemôže odvolávať na Hlavu 6 Obchodných podmienok s názvom Ukončenie zmluvy, s ktorými nebol žalobca oboznámený pred podpisom zmluvy. Uvedené potvrdil napr. Krajský súd Košice vo svojom rozhodnutí zo dňa 10.02.2015 sp. zn. 6Co/396/2014: „Obchodný zákonník v ust. § 273 ods. 1 uvádza, že časť obsahu zmluvy možno určiť aj odkazom na všeobecné obchodné podmienky (ďalej len „VOP“), vypracované odbornými alebo záujmovými organizáciami alebo odkazom na iné obchodné podmienky, ktoré sú stranám uzavierajúcim zmluvu známe alebo k návrhu priložené. Úprava

obsiahnutá v Občianskom zákonníku však podobné ustanovenie ako v § 273 ods. 1 Obchodného zákonníka neobsahuje, okrem ust. § 788 ods. 3 Občianskeho zákonníka v prípade poistnej zmluvy. Časť zmluvy, uzavretá podľa Občianskeho zákonníka, preto (okrem poistnej zmluvy) nemôže byť určená púhym odkazom na VOP. Rovnako tento záver platí aj o zmluve spotrebiteľskej, ktorá je svojou povahou zmluvou občianskoprávnou. Z vyššie uvedeného je zrejme, že v ostatných prípadoch zmlúv uzavretých podľa Občianskeho zákonníka (vrátane spotrebiteľskej zmluvy) je vylúčené, aby sa všeobecné zmluvné podmienky bez ďalšieho stali súčasťou zmluvy. Z toho preto plynie, že v prípade, pokiaľ zmluvné strany sa dohodnú na tom, že pre daný zmluvný vzťah sa budú aplikovať dojednania obsiahnuté vo VOP, tieto sa nemôžu bez ich podpísania zmluvnými stranami stať súčasťou zmluvy, preto pre dodržanie podmienky písomnej formy zmluvy je nutné, aby takéto VOP boli účastníkmi zmluvného vzťahu podpísané.“ Žalovaný ako spotrebiteľ bol síce v zmluve o úvere poučený o svojej povinnosti splatiť celý čerpaný úver za splnenia dohodnutých podmienok (najmä v prípade porušenia zmluvných povinností), samotná dohoda o práve veriteľa vyhlásiť predčasnú splatnosť úveru je len súčasťou úverových zmluvných podmienok žalobcu, ktoré však nie sú podpísané zmluvnými stranami a teda netvorí neoddeliteľnú súčasť Zmluvy. Keďže žalobca nepostupoval pri vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru v zmysle § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka, žalobca nie je oprávnený požadovať jednorazové splatenie dlhu. Žalobca nemá nárok na splátky, ktorých zročnosť nastala po podaní žaloby, keďže v tejto časti bola žaloba podaná predčasne.

Vo svojom podaní zo dňa 26.4.2023 žalovaná uviedla, že Zmluva o úvere neobsahuje dohodu v zmysle § 565 Občianskeho zákonníka o možnosti jednorazového splatenia úveru, nakoľko podľa názoru žalovaného ustanovenie zmluvy o úvere v znení: „Za splnenia dohodnutých podmienok (najmä v prípade porušenia Vašich zmluvných povinností) nám musíte celý čerpaný úver na požiadanie splatiť (tzv. zosplatenie úveru. nepredstavuje dohodu v zmysle § 565 Občianskeho zákonníka. Samotná dohoda o práve veriteľa vyhlásiť predčasnú splatnosť úveru je len súčasťou úverových zmluvných podmienok žalobkyne, ktoré však nie sú podpísané zmluvnými stranami a teda netvorí neoddeliteľnú súčasť zmluvy. Keďže žalobkyňa nepostupovala pri vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru v zmysle § 53 ods. 9 a § 565 O.z., žalobkyňa nie je oprávnená požadovať jednorazové splatenie dlhu. Žalobkyňa nemá nárok na neuhradené splátky, ktorých zročnosť nastala od 1. splátky po splátku zročnú bezprostredne tri roky späťne od doručenia žalobného návrhu, tieto splátky pokiaľ neboli uhradené sú premlčané a zároveň žalobkyňa nemá nárok na splátky, ktorých zročnosť nastala po podaní žaloby, keďže v tejto časti bola žaloba podaná predčasne. Krajský súd Trnava vo svojom rozhodnutí zo dňa 27.07.2022 sp. zn. 10CoCsp/46/2021 uviedol nasledovne: „Odvolateľka/žalobkyňa v odvolaní nespochybnila záver súdu prvej inštancie, že z Úverových zmluvných podmienok s kódom ISH217 vyplýva, že tieto nie sú fyzicky spojené so samotnou Zmluvou o spotrebiteľskom úvere a nie sú na žiadnej strane podpísané žalovaným na rozdiel od samotnej úverovej zmluvy, ktorá je podpísaná žalovaným na každej strane, z ktorého dôvodu súd prvej inštancie dospel k záveru, že dojednanie v Hlave 6 § 2 písm. a/ o predčasnom zosplatení úveru je pre nedodržanie písomnej formy s poukazom na § 9 ods. 1 ZoSÚ a § 40 ods. 1 O.z. neplatné, z ktorého dôvodu žalobkyňa nebola oprávnená vyhlásiť predčasnú splatnosť úveru, a z ktorého dôvodu sa súd prvej inštancie ani nezaoberal tvrdením žalovaného o nedodržaní podmienok podľa § 53 ods. 9 ZoSÚ. S poukazom na odvolateľkou nespochybnený záver súdu prvej inštancie, potom ani odvolací súd s poukazom na znenie ust. § 53 ods. 9 a § 565 O.z. nevidel dôvod sa zaoberať odvolacou argumentáciou o dodržaní a striktnom postupe žalobkyne podľa § 53 ods. 9 O.z., keďže dodávateľ môže uplatniť právo vyplývajúce z § 565, t. j. žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nespĺnenie niektorej splátky iba ak to bolo dohodnuté (rozumej platne dohodnuté) alebo v rozhodnutí určené.“ Nad rámec uvedeného žalovaný uvádza, že nebol dodržaný postup v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka a § 565 Občianskeho zákonníka, k 17.08.2022 teda ku dňu vyhotovenia výzvy nebol žalovaný v omeškaní so splátkou zročnou dňa 15.06.2022 viac ako tri mesiace a zároveň žalobca nevyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru do zročnosti najbližšej nasledujúcej splátky ku dňu 15.09.2022, ale až 26.09.2022. Preto sú tieto právne úkony neplatné v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka.

Žalobca ako dôkaz o doručení výzvy na splatenie dlžnej sumy predložil poštový podací hárok, ktorý však nepreukazuje doručenie ani snahu o doručenie poštovej zásielky a vôbec z neho nie je zrejme, že preukazuje podanie tejto výzvy na poštovú prepravu. Poštový podací lístok bez presného označenia a identifikácie zásielky nepreukazuje odoslanie ani doručenie vyššie uvedených listín vzťahujúcich sa k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru v zmysle § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka, žalobca teda nepreukázal ani odoslanie ani doručenie vyššie uvedených listín.

Krajský súd Banská Bystrica v rozsudku zo dňa 30.03.2022 sp. zn. 17CoCsp/5/2022 opätovne uviedol, že poštový podací hárok nepreukazuje ani odoslanie ani doručenie tretej upomienky, čo zdôvodnil nasledovne: „Poštový podací hárok priložený žalobcom k žalobe za tretiu upomienku -pokús o zmier

pri položke „dátum podania" neobsahuje žiaden dátum, položky „denná pečiatka pošty" a „podpis zamestnanca" sú taktiež prázdne. Preto zrejme súd prvej inštancie prijal skutkové závery o tom, že poštový podací hárok je bez akéhokoľvek časového údaju, pečiatky pošty, či podpisu pracovníka pošty. Jedine na ľavom boku hárku vertikálne smerom odhora dole je uvedené „E..DAT_afp" F.". Z tohto označenia poštového podacieho hárku však nemožno jednoznačne vzhľadom na prázdne položky „dátum podania", „denná pečiatka pošty" a podpis zamestnanca" bez akýchkoľvek pochybností vyvodíť, že dňa 03.04.2018 toto tlačivo a zásielky s podacími číslami tam uvedenými boli skutočne podané na poštu. Dané označenie mohlo byť napr. vygenerovaným názvom súboru, pod ktorým bolo tlačivo uložené v počítačovom systéme VÚB, a.s. napr. v daný deň.

Podporne odvolací súd uvádza, že aj keby prijal za preukázané tvrdenie žalobcu o podaní poštového podacieho hárku dňa 03.04.2018 na poštu, táto skutočnosť sama osebe ešte nedokazuje, že došlo k dôjdeniu zásielky - výzvy na zaplatenie do dispozičnej sféry žalovaného na adresu uvedenú v zmluve o úvere, t.j. aký bol osud zásielky po jej odovzdaní na poštu. Aj keď odvolací súd chápe, že na doručovanie zásielky prostredníctvom poštového doručovateľa nemá odosielateľ vplyv a dosah, ust. § 45 ods. 1 OZ jednoznačne vyžaduje, aby prejav vôle došiel adresátovi - neprítomnej osobe. Nestačilo teda v spore preukázať podanie zásielky na poštu, ale aj to, že pošta zabezpečila dôjdenie zásielky do dispozičnej sféry adresáta, čím mu bola vytvorená objektívna možnosť oboznámiť sa s ňou, s jej obsahom. Na rozdiel od písomnosti - výzvy na predčasné splatenie zostatku úveru s príslušenstvom zo dňa 11.05.2018, ktorej dôjdenie do dispozičnej sféry žalovaného žalobca preukázal kópiou obálky, v ktorej bola písomnosť doručovaná na adresu žalovaného uvedenú v zmluve o úvere (č. I. 31 a 32 spisu) tým, že pošta na obálke vyznačila poznámku „adresát je neznámy", čím potvrdila pokus o doručenie zásielky, pri tretej upomienke zo dňa 03.04.2018 takýto dôkaz žalobca v konaní nepredložil.

Preto má odvolací súd za to, že žalobca sa tým, že v konaní predložil len tlačivo - poštový podací hárok (ktorého podanie na poštu je otázne), dostal do dôkaznej núdze a neuniesol dôkazné bremeno o dôjdení (písomnej) výzvy banky na zaplatenie omeškaných splátok pohľadávky s príslušenstvom do dispozičnej sféry dlžníka - žalovaného. Na podporu svojho záveru odvolací súd zhodne so žalovaným poukazuje na ním citovanú časť odôvodnenia rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 43CoCsp/18/2021 zo dňa 30.06.2021 a rozhodnutia Najvyššieho súdu SR a Ústavného súdu SR tam uvedené.

Odvolací súd v tejto súvislosti taktiež poukazuje na časti bodu 11.3. odôvodnenia rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Cdo 36/2020 zo dňa 15.12.2020, publikovaného v Zbierke stanovísk NS SR a rozhodnutí súdov SR pod poradovým č. 4/2021: „V zmluvnej právnej praxi sa zvyknú v súvislosti s doručovaním právnych úkonov a iných listín v zmluvách používať dojednania upravujúce tzv. fikciu doručenia, podľa ktorej sa zásielka považuje za doručенú bez ohľadu na to, či doručenie (v zmysle faktického prevzatia zásielky) bolo reálne vykonané. V tomto smere možno rozlišovať dve situácie fikcie doručenia, a to: 1/ zásielka sa považuje za doručенú uplynutím vopred určených dní odo dňa jej odoslania, 2/ zásielka sa považuje za doručенú dňom jej vrátenia odosielajúcemu subjektu z dôvodu neprevzatia adresátom. K prvému spôsobu dojednania fikcie doručenia zaujala súdna prax odmietavé stanovisko, podľa ktorého dohodou zmluvných strán nemožno platne dojsť k nevyvrátiteľnej domnienke ani fikcii, že určitá zásielka obsahujúca právny úkon sa považuje za doručенú len na základe jej odoslania bez toho, aby došla do sféry adresáta. Podľa tohto názorového prúdu fikcia doručenia neobstojí ako platne dojednaná pre jej rozpor s ustanovením § 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka v spojení s ustanovením § 39 Občianskeho zákonníka. Princíp doručovania právnych úkonov ako podmienka ich účinnosti vyplýva nielen z § 45 Občianskeho zákonníka, ale je jednou z hlavných zásad súkromného práva. Je neprípustné, aby k vzniku, zmene alebo zániku práv a povinností účastníkov právnych vzťahov dochádzalo na základe prejavu vôle konajúceho subjektu bez toho, aby mal adresát minimálne objektívnu možnosť sa s týmto úkonom oboznámiť - ak má byť určitý právny úkon uskutočnený jednou osobou významný pre inú osobu, musí mať táto osoba aspoň príležitosť spoznať jeho obsah (musí dôjsť do jej dispozičnej sféry). Dispozičná sféra adresáta je vymedzená zmluvne dohodnutým doručovacím režimom, t.j. kontaktnými adresami účastníkov alebo určením kontaktnej osoby (spravidla v záhlaví zmluvy) s tým, že doručenie písomnosti je účinné už tým, že sa doručí do dohodnutého miesta alebo určenej osobe. Týmto okamihom sa zásielka dostáva do sféry adresáta, pričom už nie je dôležité, či sa adresát s obsahom zásielky zoznámil alebo nie. Z podstaty doručovania tak pre účastníkov zmluvného vzťahu vyplýva povinnosť zabezpečiť v danom mieste alebo u určenej osoby prijímanie zásielok. Pri zmene dohodnutého režimu doručovania majú zmluvné strany vzájomnú oznamovaciu povinnosť, aby sa zabezpečila účinnosť doručovania právnych úkonov - zmluvnej strane nemožno pričítať v jej neprospech, že doručovala na pôvodne dohodnutú adresu, ak jej táto zmena nebola včas oznámená (z dôvodu právnej istoty v právnych vzťahov možno odporučiť dojsť k dojednaniu notifikačnej povinnosti týkajúcej sa zmien v doručovaní výslovným

spôsobom v zmluve). Je neprípustné, aby adresát porušením povinnosti oznámiť novú adresu požíval výhody spočívajúce v zmaření právnych účinkov pre neho nepriaznivých právnych úkonov, a to na úkor konajúcej osoby, ktorá koná v súlade s tým, čo bolo pre doručovanie dohodnuté.... Z povahy ustanovenia § 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka vyplýva, že ide o kogentné ustanovenie, ktoré nepripúšťa odchýlnú dohodu zmluvných strán v podobe fikcie doručenia. Právna konštrukcia doručovania upravená týmto ustanovením totiž zabezpečuje spravodlivé vyvažovanie záujmov zmluvných strán. Adresátovi právneho úkonu poskytuje možnosť oboznámiť sa s obsahom právneho úkonu a taktiež istotu, aby účinky daného právneho úkonu nenastali bez toho, že mu to nebolo umožnené. Subjekt realizujúci právny úkon má na druhej strane istotu, že doručovaný právny úkon sa stane právne perfektným a vyvolá zamýšľané právne následky aj v prípade, že sa adresát vyhýba prevzatíu zásielky, príp. zmaří jej doručenie hoci i z nedbanlivosti (napr. zmenou doručovacej adresy bez oznámenia tejto skutočnosti druhej zmluvnej strane). Tu je potrebné poukázať práve na požiadavku právnej istoty na strane adresáta, aby sa mohol s prejavom vôle oboznámiť, ale zároveň sa chráni aj právna istota odosielateľa v tom zmysle, že ak sa adresát mal možnosť (príležitosť) oboznámiť s prejavom vôle, ale sa tak nestalo, prejav vôle sa považuje za účinný. Pritom nie je podstatné, či sa adresát s obsahom zásielky aj skutočne oboznámil. Je potrebné si však uvedomiť, že v prípade sporu o doručení písomnosti bude dôkazné bremeno o doručení zaťažovať odosielateľa. Je preto vhodné, aby odosielateľ vhodným spôsobom doručenie zásielky adresátovi zdokumentoval, resp. ju vedel relevantne preukázať."

Záver odvolacieho súdu nie je v rozpore ani s rozhodnutiami Najvyššieho súdu SR, na ktoré v odvolaní poukázal žalobca (uznesenie NS SR sp. zn. 4Obdo 73/2016 a uznesenie NS SR sp. zn. 5Cdo 129/2010), pretože obe tieto rozhodnutia vychádzali z predpokladu, že zásielka do dispozičnej sféry adresáta došla, nie len že bola podaná na pošte. Ich právne vety totiž znejú: „Ak bola výpoveď zmluvy doručovaná poštou, pre začatie plynutia výpovednej doby je rozhodujúci deň, kedy bolo oznámenie o uložení doručovanej zásielky na pošte vhoďené do poštovej schránky adresáta, bez ohľadu na to, kedy si adresát uloženu zásielku na pošte vyzdvihol. „Ak sa nájomca, ktorý má byť vypratať, nachádzal v situácii objektívne mu umožňujúcej prevziať jemu adresovanú zásielku obsahujúcu vyhlásenie o zabezpečení bytovej náhrady v zmysle § 712c ods. 3 Občianskeho zákonníka, o uložení ktorej bol poštou riadne upovedomený, nastali účinky doručenia tohto vyhlásenia v okamihu, kedy nevyužil možnosť oboznámiť sa s obsahom uloženej zásielky."

Požiadavku preukázania dôjdenia (jednostranného) právneho úkonu (prejavu vôle) odosielateľa do dispozičnej sféry adresáta v zmysle § 45 ods. 1 OZ pre jeho platnosť a tým vznik práv alebo povinností, ktoré právne predpisy (v tomto prípade OZ a zákon o bankách) s takýmto právnym úkonom (prejavom vôle) spájajú, nepovažuje odvolací súd za formalistickú."

Taktiež Krajský súd Trenčín v rozsudku zo dňa 28.04.2022 sp. zn. 17CoCsp/11/2022 nepovažoval poštový podací hárok za dôkaz o doručení tretej upomienky, čo vyjadril nasledovne: „Súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí dospel k záveru, že žalobca nepreukázal, že by jeho právny predchodca (banka - VÚB, a.s.) doručil (resp. odoslal) výzvu vyžadovanú § 92 ods. 8 zákona o bankách žalovanej. Súd prvej inštancie pritom nepovažoval za preukazujúci odoslanie uvedenej výzvy listinný dôkaz - nedatovaný poštový podací hárok. Aj podľa odvolacieho súdu nedatovaný poštový podací hárok nie je dostatočný na preukázanie odoslania výzvy vyžadovanej § 92 ods. 8 zákona o bankách. Pri absencii dátumu podania na poštovom podacom hárku je totiž možné z poštového podacieho hárku zistiť nanajvýš to, že právny predchodca žalobcu hodlal adresovať žalovanej písomnosť (nevedno však ani, akú konkrétnu písomnosť). Zistiť, či sa tak aj naozaj stalo, z uvedeného poštového podacieho hárku nemožno. Ani z označenia na ľavej strane podacieho hárku v podobe „UPOMIE3_G..H.", na ktoré upozorňuje žalobca v odvolaní a upozorňuje, že dátum odoslania výzvy bol 27.10.2017, nie je možné preukázateľným spôsobom zistiť skutočný dátum podania (pričom prvé číselné označenie by mohlo napovedať, že ide o dátum 27.10.2017), a to predovšetkým vzhľadom k tomu, že poštový podací hárok obsahuje vo svojej úvodnej časti pole Dátum podania, ktorý je nevyplnený, a tiež neobsahuje ani potvrdenie pošty o prijatí zásielky na poštovú prepravu. Pritom však, ak právny predchodca nedisponoval údajom na poštovom podacom hárku o podaní poštovej zásielky na poštovú prepravu, mal možnosť túto skutočnosť na pošte reklamovať. Opačnou argumentáciou, ktorú je potrebné odmietnuť ako nenáležitú, by sa prijal záver, podľa ktorého by na preukázanie doručenia stačil (hoci i rukou) vypísaný poštový podací hárok bez skutočného odoslania na poštovú prepravu. Práve potvrdenie dátumu poštou (resp. i iným poštovým prepravcom) na podacom hárku (resp. inom preukaznom hárku) preukazuje, že skutočne bola písomnosť podaná na poštovú prepravu a má byť doručená adresátovi. Potvrdením dátumu na poštovom podacom hárku sa preto preukazuje, že došlo k odovzdaniu zásielky na poštovú prepravu a môže sa počítať s jej riadnym doručením adresátovi zásielky, a teda i s dôjdením prejavu vôle odosielateľa adresátovi (v súlade s § 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Správne v nadväznosti na

uvedené konštatoval súd prvej inštancie, že dôkazné bremeno ohľadom preukázania doručenia výzvy v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách ležalo na žalobcovi. Iné dôkazy, ktoré by preukazovali doručenie uvedenej výzvy, neboli žalobcom v konaní prezentované."

Keďže neboli splnené podmienky pre platné vyhlásenie mimoriadnej splatnosti v zmysle § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka, žalobca nemá nárok na splátky ktorých zročnosť nastane po vyhlásení rozhodnutia vo veci samej.

Na základe uvedených skutočností žalovaný navrhuje, aby súd umožnil žalovanému uhrádzať dlžnú sumu, ktorá je v súlade so zákonom v mesačných splátkach po 135,- Eur k 27. dňu v mesiaci pod stratou výhody splátok v prípade omeškania s ktoroukoľvek mesačnou splátkou a priznal žalovanému nárok na náhradu trov konania podľa pomeru úspechu vo vyššie uvedenej právnej veci.

3. Súd dňa 26.6.2023 vykonal pojednávanie v neprítomnosti sporových strán, ktoré súhlasili s prejednaním veci v ich neprítomnosti, pričom vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi – úverovou zmluvou zo dňa 13.1.2022 s prílohou č. 1 a úverovými zmluvnými podmienkami spoločnosti Home Credit Slovakia, a.s. – DUO IKH 120, výzvou k splateniu celého dlhu zo dňa 26.9.2022 s podacím hárkom a potvrdením o doručení, prehľadom splácania úveru z č.l. 19, výzvou na zaplatenie dlžnej sumy zo dňa 17.8.2022 s podacím hárkom a potvrdením o doručení, listina s názvom „posúdenie schopnosti klienta splácať úver z č.l. 45-54, potvrdením o výške príjmu z č.l. 55, výpisom z účtu žalovanej z č.l. 55-69, zmluvou o spotrebiteľskom úvere zo dňa 22.4.2015, výzvou zo dňa 25.1.2023, výzvou zo dňa 14.4.2023, výzvou zo dňa 20.9.2022, výpisom z účtu z č.l. 105-110, vyhlásením okamžitej splatnosti úveru zo dňa 25.1.2023, potvrdením o pripísaní platby dňa 2.6.2023 a zistil nasledovný skutkový stav:

4. Dňa 13.1.2022 došlo medzi sporovými stranami k uzavretiu zmluvy o spotrebiteľskom úvere – účelový úver a revolvingový úver, na základe ktorého došlo k poskytnutiu úveru vo výške 12.840,- €, pričom poskytnuté finančné prostriedky mali byť použité na splatenie úverov žalovanej voči žalobcovi na základe zmluvy č. 1010021141 zo dňa 16.10.2020, č. 7009023921 zo dňa 30.3.2021, žalovanej voči spoločnosti BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE SA na základe zmluvy č. XXXXXXXXXXXX. Žalovaná na úver zaplatila sumu vo výške 235,67 € dňa 18.3.2022 a 20.4.2022, 30,-€ dňa 21.6.2022, 300,- € dňa 2.8.2022 a 200,- € dňa 26.9.2022 a 276,64 € dňa 14.3.2023. Žalobca listom zo dňa 17.8.2022 vyzval žalovanú k zaplateniu dlžnej čiastky úveru vo výške 660,68 € so splatnosťou ihneď. Následne listom zo dňa 26.9.2022 zaslal žalovanej výzvu k splateniu celého úveru vo výške 13.303,90 €, a to v lehote 15 dní od spísania výzvy.

5. Podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

6. Podľa § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

7. Podľa § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka spotrebiteľom je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

8. Podľa § 53 ods. 1, 2 a 3 Občianskeho zákonníka spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané. Za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah. Ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané.

9. Podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

10. Podľa § 563 Občianskeho zákonníka ak čas splnenia nie je dohodnutý, ustanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal.

11. Podľa § 565 Občianskeho zákonníka ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky.

12. Podľa § 566 ods. 2 Občianskeho zákonníka pri čiastočnom plnení peňažného dlhu sa plnenie dlžníka započítava najprv na istinu a potom na úroky, ak dlžník neurčí inak.

13. Podľa § 497 Obchodného zákonníka zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

14. Podľa § 273 ods. 1 Obchodného zákonníka časť obsahu zmluvy možno určiť aj odkazom na všeobecné obchodné podmienky vypracované odbornými alebo záujmovými organizáciami alebo odkazom na iné obchodné podmienky, ktoré sú stranám uzavierajúcim zmluvu známe alebo k návrhu priložené.

15. Podľa § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, Spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi. Spotrebiteľský úver podľa tohto zákona možno poskytnúť len bezhotovostným prevodom finančných prostriedkov na platobný účet spotrebiteľa alebo na účet stavebného sporiteľa, poštovým poukazom, ktorého adresátom je spotrebiteľ alebo platobným prostriedkom vydaným na meno spotrebiteľa; 1) tým nie je dotknuté bezhotovostné poskytnutie viazaného spotrebiteľského úveru podľa § 15 alebo poskytnutie spotrebiteľského úveru bezhotovostne na splatenie iného úveru alebo úverov úhradou veriteľovi oprávnenému poskytovať úver podľa tohto zákona alebo osobitného predpisu. 18b) Spotrebiteľským úverom sú aj mladomanželský úver podľa osobitného predpisu, 1a) niektoré stavebné úvery a iné úvery podľa osobitného predpisu 1b) a nezabezpečené úvery poskytované spotrebiteľom na účely rekonštrukcie nehnuteľností určenej na bývanie, pričom ustanovenia osobitných predpisov 1c) týkajúce sa poskytovania týchto úverov tým nie sú dotknuté; obmedzenie hornej hranice výšky úveru podľa odseku 3 písm. f) sa na tieto úvery nevzťahuje.

16. Podľa § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, Veriteľ je pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo pred zmenou tejto zmluvy spočívajúcej v navýšení spotrebiteľského úveru povinný posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom berie do úvahy najmä dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru.

17. Podľa § 9 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, Zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu. Každá zmluvná strana dostane najmenej jedno jej vyhotovenie v listinnej podobe alebo na inom trvanlivom médiu, ktoré je dostupné spotrebiteľovi. Zmluva o spotrebiteľskom úvere musí byť v záhlaví zreteľne označená názvom zmluvy, ktorý obsahuje slová "spotrebiteľský úver" v príslušnom gramatickom tvare.

18. Podľa § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov Zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka 18) musí obsahovať tieto náležitosti:

a) druh spotrebiteľského úveru,

b) obchodné meno, sídlo a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o právnickú osobu, alebo meno, priezvisko, miesto podnikania alebo adresu trvalého pobytu a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o fyzickú osobu; ak je spotrebiteľský úver ponúkaný alebo zmluva o spotrebiteľskom úvere uzavieraná prostredníctvom finančného agenta, zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje aj údaje o ňom v rozsahu údajov ako u veriteľa, podľa toho, či ide o finančného agenta právnickú osobu alebo fyzickú osobu,

- c) meno, priezvisko, rodné číslo a adresu trvalého pobytu spotrebiteľa; ak spotrebiteľ nemá pridelené rodné číslo, uvedie sa dátum narodenia,
- d) dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- e) celkovú výšku a konkrétnu menu spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie,
- f) opis tovaru alebo služby, na ktoré sa zmluva o spotrebiteľskom úvere vzťahuje, a cenu tovaru alebo služby, ak ide o spotrebiteľský úver vo forme odloženej platby za tovar alebo poskytnutú službu alebo ak ide o zmluvu o viazanom spotrebiteľskom úvere,
- g) úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru, podmienky, ktoré upravujú jej uplatňovanie, index alebo referenčnú úrokovú sadzbu, na ktorý je výška úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru naviazaná, ako aj časové obdobia, v ktorých dochádza k zmene výšky úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru, podmienky a spôsob vykonania tejto zmeny; ak sa za rôznych podmienok uplatňujú rôzne úrokové sadzby spotrebiteľského úveru, uvádzajú sa tieto informácie o všetkých uplatniteľných úrokových sadzbách spotrebiteľského úveru,
- h) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov,
- i) výšku, počet, frekvenciu splátok a prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia,
- j) právo spotrebiteľa vyžiadať si výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky podľa odseku 5, ak sa amortizuje istina na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere na dobu určitú, a to bezplatne a kedykoľvek počas celej doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- k) súhrnný prehľad, ktorý obsahuje lehoty a podmienky splácania úrokov a súvisiacich pravidelných a nepravidelných poplatkov, ak sa poplatky a úroky majú platiť bez amortizácie istiny,
- l) prípadne poplatky za vedenie jedného alebo viacerých účtov, na ktorých sa zaznamenávajú platobné transakcie a čerpania, ak je otvorenie účtu povinné, spoločne s poplatkami za používanie platobných prostriedkov na platobné transakcie a čerpania a inými poplatkami vyplývajúcimi zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere a podmienkami, za akých sa tieto poplatky môžu zmeniť,
- m) úrokovú sadzbu, ktorá sa použije v prípade omeškania spotrebiteľa s platením splátok, a spôsob jej úpravy a prípadné poplatky pri neplnení zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- n) upozornenie týkajúce sa následkov nesplácania spotrebiteľského úveru,
- o) veriteľom vyžadované ručenie alebo poistenie,
- p) výšku poplatkov hradených spotrebiteľom za úkony notára, ak sú veriteľovi známe,
- q) informácie o právach podľa § 15 a podmienky ich uplatnenia,
- r) právo na splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti, postup pri takom splatení spotrebiteľského úveru a spôsob určenia výšky poplatku za splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti podľa § 16,
- s) spôsob zániku záväzku zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- t) informáciu o možnosti mimosúdneho riešenia sporov zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- u) právo na odstúpenie od zmluvy o spotrebiteľskom úvere, lehotu, počas ktorej možno toto právo uplatniť, a ďalšie podmienky jeho vykonania vrátane informácie o povinnosti spotrebiteľa zaplatiť čerpanú istinu a príslušný úrok podľa § 13 ods. 3, ako aj o výške úroku za deň alebo o spôsobe jej výpočtu,
- v) názov a adresu príslušného orgánu dohľadu podľa § 23.

19. Podľa § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, oskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak

- a) zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1,
- b) zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. d), e), g) až i), l) a p),
- c) zmluva o spotrebiteľskom úvere formou povoleného prečerpania, ktorý sa musí splatiť na požiadanie alebo do troch mesiacov, neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. d), e), g) a § 10 ods. 1 písm. b) a c) alebo
- d) v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa,
- e) veriteľ spotrebiteľský úver poskytne inak ako bezhotovostným prevodom finančných prostriedkov na platobný účet spotrebiteľa, poštovým poukazom, ktorého adresátom je spotrebiteľ alebo platobným prostriedkom vydaným na meno spotrebiteľa¹⁾ a nejde o bezhotovostné poskytnutie viazaného spotrebiteľského úveru podľa § 15 alebo poskytnutie spotrebiteľského úveru bezhotovostne na splatenie

iného úveru alebo úverov úhradou veriteľovi oprávnenému poskytovať úver podľa tohto zákona alebo osobitného predpisu,18b)

f) veriteľ v zmluve o spotrebiteľskom úvere neuvedie všetky plnenia, ktoré pre spotrebiteľa vyplývajú z poskytnutia spotrebiteľského úveru alebo s ním súvisia,

g) ročná percentuálna miera nákladov spotrebiteľského úveru prekračuje najvyššiu prípustnú výšku odplaty stanovenej podľa osobitných predpisov.18aa)

20. Podľa § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1, nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. V prípade hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez prihliadnutia na údaje z príslušnej databázy alebo registra na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje aj porušenie ustanovení § 7 ods. 19 až 42.

21. Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

22. Podľa § 1a nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. ak odseky 2 a 3 neustanovujú inak, odplata pri poskytnutí peňažných prostriedkov spotrebiteľovi nesmie prevýšiť dvojnásobok priemernej ročnej percentuálnej miery nákladov podľa § 1 ods. 4 pri obdobnom úvere alebo pôžičke ročne. Na účely tohto nariadenia vlády sa obdobným úverom alebo pôžičkou rozumie obdobný produkt, ktorý je svojou povahou najbližší forme poskytnutia peňažných prostriedkov spotrebiteľovi podľa predchádzajúcej vety.

23. Podľa § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. výška úrokov z omeškania je o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

24. Podľa § 145 ods. 2 Civilného sporového poriadku ak je žaloba vzatá späť sčasti, súd konanie v tejto časti zastaví. O čiastočnom späťvzatí žaloby rozhodne súd v rozhodnutí vo veci samej.

25. Podľa § 146 ods. 1 Civilného sporového poriadku súd konanie nezastaví, ak žalovaný so späťvzatím žaloby z vážnych dôvodov nesúhlasí. Na nesúhlas žalovaného so späťvzatím žaloby sa neprihliada, ak dôjde k späťvzatíu žaloby skôr, než sa začalo predbežné prejednanie sporu podľa § 168 alebo pojednávanie.

26. Vzhľadom na dispozičný úkon žalobcu pred prvým pojednávaním vo veci, súd konanie v časti o zaplatenie sumy vo výške 276,64 € zastavil, a to bez skúmania stanoviska žalovanej, nakoľko jej prípadný nesúhlas by súd vzhľadom na vyššie citované ustanovenie nemohol vziať v úvahu.

27. Súd podľa vykonaných dôkazov vyhodnotil, že vzťah medzi žalobcom a žalovanou je potrebné posudzovať ako spotrebiteľský, a to s poukazom na § 52 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Žalobca ako dodávateľ v danom prípade pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy konal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti, pričom žalovaná v predmetnom spore vystupuje ako spotrebiteľ, keďže sa jedná o fyzickú osobu, ktorá pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti. Medzi žalobcom a žalovanou bola konkrétne uzavretá zmluva o spotrebiteľskom úvere vo forme účelového úveru na splatenie záväzkov žalovanej. Zákon pre takúto zmluvu ustanovuje podstatné náležitosti, preto súd skúmal, či dotknutá zmluva tieto náležitosti obsahuje. Na tomto mieste súd konštatuje, že predmetná zmluva bola uzavretá v predpísanej forme a obsahuje všetky náležitosti tak, ako to predpokladá zákon. Aj keď právny zástupca žalovanej namietal, že zmluva neobsahuje náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z.z. – podmienky, ktoré upravujú uplatňovanie úrokovej sadzby; súd v tomto smere uvádza, že podľa zákona, účinného v čase uzavretia predmetnej úverovej zmluvy ide o náležitosť § 9 ods. 2 písm. g) zákona č. 129/2010 Z.z., pričom súd preskúmaním zistil, že zmluva údaj o úrokovej

sadzbe obsahuje, a to na strane 2 zmluvy hore, pričom táto sadzba je uplatňovaná počas celého obdobia existencie úverového vzťahu. Rovnako má súd za to, že zmluva obsahuje aj náležitosť označenú právnym zástupcom žalovanej ako náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z. z. - všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov", pričom poukázal na rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 26.08.2019 sp. zn. 8Co/49/2019; súd v tomto smere uvádza, že podľa zákona, účinného v čase uzavretia predmetnej úverovej zmluvy ide o náležitosť § 9 ods. 2 písm. h) zákona č. 129/2010 Z.z., pričom súd preskúmaním zistil, že zmluva údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov obsahuje, a to rovnako na strane 2 zmluvy hore. Čo sa týka vysloveného právneho názoru vo vyššie uvedenom rozsudku, tunajší súd sa s týmto názorom nestotožnil z dôvodu, že matematický výpočet, na základe ktorého dospel veriteľ k určitej výške RPMN nie je vzorcom, na základe ktorého by si vedel priemerný spotrebiteľ vypočítať výšku tohto RPMN, nakoľko ide o zložitejšiu matematickú operáciu, a preto jej neuvedenie podľa názoru súdu nemôže spôsobovať následok, ktorý vo svojom rozsudku uviedol Krajský súd v Prešove.

28. Žalovaná ďalej uviedla, že úver považuje za bezúročný a bez poplatkov z dôvodu, že žalobca ako veriteľ nepostupoval podľa § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. V tomto smere z predložených dôkazov vyplýva, že toto tvrdenie žalovanej sa nezakladá na pravde. Veriteľ si vyžiadal od žalovanej všetky relevantné doklady, ktoré uvádza predmetný zákon.

29. Žalovaná uviedla, že „zmluva o úvere predstavuje tzv. refinančný úver, teda poskytnutím úveru vo výške 12.840,- € došlo k splateniu predchádzajúcich úverov poskytnutých priamo od žalobcu. Oprávnenosť výšky odhadovaného zostatku všetkých splatených úverových zmlúv neposudzoval žiadny súd, ale iba žalobca v postavení nebankového subjektu. Žalovaný zastáva názor, že zmluvy o úvere, z ktorých dlžné sumy boli uhradené refinančným úverom sú jednoznačne bezúročné a bez poplatkov a takýmto spôsobom žalobca obchádza zákon a koná v rozpore s dobrými mravmi.“ Skutočnosť, že ide o refinančný úver, ktorým dochádza k splateniu predchádzajúcich úverov od žalobcu je pravdivý, ale v tomto smere súd uvádza, že bolo na rozhodnutí samotnej žalovanej, či nechá preveriť výšky zostatkov týchto úverov súdom alebo tieto výšky uznáva, má záujem ich zaplatiť, pričom využitím možnosti refinancovania úveru si zníži svoje splátkové zaťaženie. Súd rešpektuje rozhodnutie žalovanej, ktoré spočívalo v uznaní výšky jej úverových záväzkov voči žalobcovi, uzavretím zmluvy o tomto refinančnom úvere, a je toho názoru, že ani z pozície súdu nemožno toto jej rozhodnutie obísť alebo sponchybovať. Následná zmena názoru žalovanej (že refinancované úvery súd bezúročné a bez poplatkov) po podaní žaloby zo strany žalobcu je podľa názoru účelová, keďže doteraz súdu nepreukázala, že by podnikla nejaké právne kroky, ktoré jej právny systém v SR ponúka na ochranu jej práv ako spotrebiteľa. Preto je súd toho názoru, že v prejednávanom prípade žalobca ako veriteľ postupoval v súlade s § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z., a preto následky spojené s konaním v rozpore s týmto ustanovením nastat' nemohli.

30. Jedným z dôvodov, pre ktorý by poskytnutý úver mal byť bezúročný a bez poplatkov je, že ročná percentuálna miera nákladov spotrebiteľského úveru prekračuje najvyššiu prípustnú výšku odplaty stanovenej podľa osobitných predpisov. Súd preto skúmal, či hodnota RPMN uvedená v zmluve 16,9% neprekračuje najvyššiu prípustnú výšku odplaty stanovenej podľa § 1a nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z., a zistil, že tomu tak nie je, nakoľko najvyššia prípustná výška odplaty v prejednávanom prípade je 16,96%.

31. Súd ďalej skúmal, či došlo k zosplateniu úveru v súlade so zákonom. Čo sa týka zosplatenia úveru žalovaná namietala, že Zmluva o úvere neobsahuje dohodu v zmysle § 565 Občianskeho zákonníka o možnosti jednorazového splatenia úveru, keďže táto bola len súčasťou úverových podmienok. Ako vyplýva z predloženej úverovej zmluvy žalovaná svojím podpisom potvrdila, že pred poskytnutím úveru bola s úverovými podmienkami spoločnosti Home Credit Slovakia, a.s. oboznámená a prejavila súhlas byť nimi viazaná (č.l. 11). Ako vyplýva z § 273 ods. 1 Obchodného zákonníka časť obsahu zmluvy možno určiť aj odkazom na všeobecné obchodné podmienky vypracované odbornými alebo záujmovými organizáciami alebo odkazom na iné obchodné podmienky, ktoré sú stranám uzavierajúcim zmluvu známe alebo k návrhu priložené. Nakoľko súd mal preukázané splnenie podmienok vyplývajúcich z citovaného ustanovenia súd konštatuje, že žalobca ako veriteľ mal právo zosplatiť poskytnutý úver za splnenia zákonných podmienok.

32. V tomto smere mal preukázané, že žalobca listom zo dňa zo dňa 17.8.2022 vyzval žalovanú na zaplataenie nedoplatku na splátkach vo výške 660,68 € s upozornením, že ak do 15 dní od doručenia výzvy nedôjde k tejto úhrade bude žalobca oprávnený celý úver zosplatiť. Predmetná listina bola podľa údajov poštového doručovateľa žalovanej doručená dňa 22.8.2022. Žalobca vo výzve neidentifikoval, s ktorou splátkou je žalovaný je v omeškaní. Žalovaná vo svojich vyjadreniach poprela, že by bola v omeškaní so splátkou splatnou dňa 15.6.2022, čo je však v rozpore s výpisom čerpania splátok a úhrad z č.l. 19. Navyše žalovaná bola v čase spísania výzvy pred zosplatením v omeškaní s úhradou splátky, splatnej dňa 15.5.2022. Súd preto konštatuje, že veriteľ v čase spísania výzvy mal splnenú podmienku, že žalovaná je v omeškaní so splátkou, splatnou dňa 15.5.2022 viac ako 3 mesiace. Žalobca predložil súdu aj listinu s názvom oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru zo dňa 26.9.2022 s poštovým podacím hárkom; predmetná listina bola podľa údajov poštového doručovateľa žalovanej doručená dňa 3.10.2022. Z uvedeného vyplýva, že žalobca splnil aj podmienku 15 dní po doručení výzvy, po ktorej dobe môže úver zosplatiť. Súd mal preto za to, že veriteľ pristúpil k zosplateniu úveru v súlade so zákonom.

33. Žalobca vo svojej žalobe požadoval, aby súd zaviazal žalovanú na zaplataenie sumy 13.043,90 €, ktorá mala pozostávať z istiny vo výške 153,85 €, z úroku vo výške 552,97 € a zosplatennej istiny vo výške 12.337,08 €. Súd výzvou zo dňa 19.6.2023 vyzval žalobcu na doplnenie skutkových tvrdení, z ktorých jasne vyplynie z čoho pozostávajú jednotlivé položky uplatnenej sumy. Žalobca na túto výzvu súdu zareagoval podaním, doručeným súdu dňa 23.6.2023, v ktorom uviedol, že žalovaná suma vo výške 13.043,90 Eur pozostáva z istiny úveru - jedná sa sumu, ktorá zahŕňa neuhradené splátky istiny do zosplatenia úveru. Započítané úhrady na istinu boli v sume 349,07 Eur- dlžná suma je 153,85 Eur, z úroku úveru - jedná sa o sumu, ktorá zahŕňa neuhradené splátky úroku a časť 8 splátky z úveru / kvôli dátumu zosplatenia, ktorý nebol rozhodný deň splátky sa časť úroku započítala do tejto sumy/ do zosplatenia. Započítané úhrady boli vo výške 652,27 Eur Dlžná suma je 552,97 Eur a zo zosplatennej istiny úveru- jedná sa sumu, ktorá zahŕňa všetky splátky istiny až do konečného splatenia úveru. Táto suma predstavuje sumu 12337.08 Eur.

34. Pokiaľ ide o istinu vo výške 153,85 €, žalobca uviedol, že sa jedná o sumu, ktorá zahŕňa neuhradené splátky istiny do zosplatenia úveru, pričom započítané úhrady na istinu boli v sume 349,07 €, preto dlžná suma je 153,85 €. Zaslaním prehľadnej tabuľky súdu boli poskytnuté dostatočné tvrdenia, a to najmä v rozsahu v akom došlo k započítaniu jednotlivých úhrad žalovanej na istinu a v akom na úroky. Súd preto konštatuje dôvodnosť uplatnenej sumy istiny. Nakoľko v podaní, doručenom súdu dňa 23.6.2023 žalobca oznámil ďalšiu úhradu žalovanej vo výške 276,64 €, súd po aplikácii § 566 ods. 2 Občianskeho zákonníka, časť tejto platby započítal na túto istinu.

35. Pokiaľ ide o úroky vo výške 552,97 €, zo spomínanej tabuľky žalobcu vyplýva, že úroky do 7.splátky predstavovali sumu vo výške 1.146,77 €; ak na uvedenú sumu bol započítaný zvyšok platených úhrad žalovanej t.j. suma 652,27 €, jeho výška by mala predstavovať sumu 494,50 €. Žalobca vo svojom dopĺňujúcom podaní uviedol, že do tejto sumy započítal aj úrok, pripadajúci na 8. splátku úroku s vysvetlením, že je tomu tak, kvôli tomu, že dátum splatnosti splátky sa nezhoduje s dátumom zosplatenia úveru. Úver bol zosplatený ku dňu 26.9.2022, avšak z kej sumy, aký úrok a za aké obdobie sa tak malo stať žalobca neupresnil, a preto súd konštatuje dôvodnosť sumy len do výšky 494,50 €. Žalobca neuniesol bremeno tvrdenia, ktoré sa od neho vyžaduje, aby svoje uplatnené právo na zaplataenie úrokov odôvodnil skutkovými okolnosťami, ktoré sú môže subsumovať pod niektorú hmotnoprávnu normu oprávňujúcu veriteľa požadovať od svojho dlžníka úroky. Uvedené chýbajúce tvrdenie nemožno nahradiť predložením listín /napríklad výpisom z účtu/, pretože je povinnosťou súdu preskúmať, či je skutočne daný nárok žalobcu na zaplataenie takýchto súm, či si žalobca neúčtoval na ťarchu žalovanej úroky zo sumy, ktorá nebola dlhom žalovanej, alebo v nesprávnej sadzbe, či za obdobie, za ktoré mu nepatrili. Z tohto dôvodu je potrebné, aby žalobca svoje uplatnené právo na zaplataenie požadovaných úrokov v prvom rade odôvodnil vyššie uvedenými skutkovými tvrdeniami. Uvedené je tiež dôležité z hľadiska dodržania zásady rovnosti strán konania, keď súd nemôže na prospech žalobcu nahrádzať nedostatok jeho skutkových tvrdení tým, že bude vykonávať dokazovania a z jeho výsledkov dovodzovať skutkové tvrdenia o nárokoch žalobcu. Dokazovanie má slúžiť na preukazovanie skutkových tvrdení účastníkov a nie na to, aby tieto skutkové tvrdenia boli z dokazovania odvodzované.

36. Zosplatená časť úveru bola zo strany žalobcu uplatnená vo výške 12.337,08 €, pričom táto má predstavovať výšku istiny pripadajúcej na splátky 8. – 96. Z predloženej tabuľky mal súd jasne preukázané, ako žalobca dospel k uvedenej sume, a preto konštatuje jej dôvodnosť. Nakoľko v podaní, doručenom súdu dňa 23.6.2023 žalobca oznámil ďalšiu úhradu žalovanej vo výške 276,64 €, súd po aplikácii § 566 ods. 2 Občianskeho zákonníka, časť tejto platby vo výške 122,79 € započítal na túto istinu.

37. Súd vzhľadom na vyššie uvedené má preukázanú dôvodnosť sumy 12.708,71 € (153,85 € + 494,50 € + 12.337,-€ - 276,64 €), a preto žalobcovi predmetnú sumu priznal a v ostatnej časti jeho žalobu zamietol.

38. Keďže sa žalovaná neuhradením jednotlivých splátok a následne po zosplatnení úveru aj so zaplatením celej zosplatennej výšky úveru riadne a včas dostala do omeškania, patrí žalobcovi nárok aj na úroky z omeškania. Žalobca požadoval úroky z omeškania od dátumu dodatočnej lehoty splatnosti (15 dní od spísania výzvy dňa 26.9.2022), kedy výška základnej úrokovej sadzby Európskej centrálnej banky bola 1,25 %, preto výška úroku z omeškania je v posudzovanom spore vo výške 6,25 % podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 3 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v platnom znení. Nakoľko žalobca požadoval priznať úroky z omeškania zo sumy nezaplatennej istiny a zosplatennej istiny, súd tomuto jeho návrhu v dôvodnej časti vyhovel a zaviazal žalovanú na zaplatenie nielen istiny ale aj úrokov z omeškania tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku, keď zohľadnil vykonanú platbu dňa 14.3.2023.

39. Súd rozhodol o tom, že žalovaná bude mať povinnosť zaplatiť priznanú sumu žalobcovi v mesačných splátkach, a to vo výške 135,- € mesačne, keď vzal do úvahy pôvodnú výšku splátok (235,67 €), ktorú bude žalovaná povinná ďalej splácať a aj výšku úverov od iných veriteľov žalovanej.

40. Podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

41. Podľa § 255 ods. 2 Civilného sporového poriadku ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

42. Súd pri rozhodovaní o trovách konania mal za to, že žalobca bol neúspešný iba v nepatrnej časti sporu (zákonného úroku vo výške 58,47 €), a preto mu priznal plnú náhradu trov konania, pričom o ich presnej výške bude rozhodnuté samostatným uznesením.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je možné podať odvolanie v lehote 15 dní od jeho doručenia na Krajský súd Trenčín prostredníctvom podpísaného súdu (dvojmo).

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach podania (označenie súdu ktorému je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sa ním sleduje, podpis, spisová značka konania) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). (§ 127, § 363 Civilného sporového poriadku).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo

h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. (§ 62, § 365 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

Ak nebude povinnosť stanovená týmto rozhodnutím splnená dobrovoľne, možno podať návrh na výkon exekúcie podľa osobitného zákona (zák. č. 233/1995 Zb. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti).